

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2232/2024
22.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Драгана Бољевић и Јелице Бојанић Керкез, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Соња Јовановић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Петар Драшковић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5901/22 од 05.09.2023. године, на седници одржаној 22.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 5901/22 од 05.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 5901/22 од 05.09.2023. године усвојена је жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Алексинцу П 292/22 од 04.07.2022. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 10.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде угледа и части, са законском затезном каматом од доношења пресуде до исплате, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка и обавезан тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 21.800,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Законом о парничном поступку прописано је странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену (члан 403. став 1) и да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2).

Међутим, поступак у споровима мале вредности, као посебан поступак, уређен је главом XXXIII Закона о парничном поступку, тако што је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1); да ревизија против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности није дозвољена (479. став 6); као и да ако у одредбама те главе није другачије прописано, у

поступку у споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона (члан 467).

У конкретном случају ради се о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора од 100.000,00 динара не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у коме је поступак и спроведен по правилима из главе XXXIII Закона о парничном поступку, која се односи на поступак у споровима мале вредности.

С обзиром на изложено, иако је ревизија тужиоца изјављена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, њена дозвољеност не може се оцењивати применом те одредбе већ се оцењује, сагласно одредби члана 467. ЗПП, применом одредбе члана 479. ЗПП, којом је право на изјављивање ревизије другачије уређено, тако што је изричито искључено.

Пошто је одредбама главе XXXIII ЗПП, која се односи на спорове мале вредности, прописано да у таквом спору ревизија није дозвољена, чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака је без утицаја на дозвољеност ревизије, јер је у спору мале вредности ревизија недозвољена, па је одлучено као у изреци и ревизија одбачена, основу члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић